

זוהר היומי

זוהר שמות – דף רס"ז ע"ב

פרשת פקודי

טקסט הזוהר

וּלְכֶתֶר, כַּד אֵינוֹן בְּנֵי נֶשָׁא אֶת־מִשְׁכָּאן בְּהָהוּא חִיזו, דְּאֶקְרִי מִרְאָה. כְּדִין כְּלָהוּ בְּגִסּוֹתָא דְרוּחָא דִּילָהוֹן, וְהָאִי רוּחָא דְאֶקְרִי עֲסִירֶט'א, אִיהוּ אֶתְעֵר לְחַד רוּחָא מְמַנָּא דְאִיהוּ תַּחֲוֹת יְדִיָּה, וְעָאֵל בְּנוֹקְבָא דְלִתְתָּא דְכָל נוֹקְבִין, וְסָלִיק מִתַּמָּן חַד רוּחָא אַחְרָא, דְאִיהוּ מְמַנָּא עִם הָהוּא רוּחָא דְאֶקְרִי אֶסְכְּרָא כְּדִקְאֻמְרָן. וְדָא אִיהוּ לִילִית אִימָא דְשִׁדְיָן.

תרגום לעברית

וְאַחֲרַיָּה, כְּשִׁאוֹתָם אֲנָשִׁים נְמֻשָּׁכִים בְּאוֹתוֹ מִרְאָה שְׁנִקְרָא מִרְאָה, אֲזִי כָלָם בְּגִסּוֹת הָרוּחַ שְׁלָהֶם, וְהָרוּחַ הַזֶּה שְׁנִקְרָא עֲסִירֶט'א, הִיא מְעוֹרֶרֶת לְרוּחַ אַחַת הַמְּמַנָּה שֶׁהִיא תַּחַת יְדִיָּה, וְנִכְנָסֶת לְנֶקֶב שְׁלִמָּה שֶׁל כָּל הַנּוֹקְבִים, וּמַעֲלָה מִשָּׁם רוּחַ אַחַת אַחֲרֵת שְׁמַמָּה עִם אוֹתָהּ רוּחַ שְׁנִקְרָא אֶסְכְּרָא'ה, כְּפִי שְׁאֻמְרָנוּ. וְזוֹהִי לִילִית'ת, אִם הַשְּׁדִים.

טקסט הזוהר

וְכַד הָהוּא בְּרַ נֶשׁ אֶתְעֵר לְהָאִי רוּחָא אַחְרָא דְאֶקְרִי עֲסִירֶט'א, כְּדִין אֶתְחַבֵּר עֲמִיהּ דְהָהוּא בְּרַ נֶשׁ, וְאֶתְקַשֵּׁר עֲמִיהּ תְּדִיר. וְכְדִין בְּכָל רִישׁ יְרֻחָא וְיִרְחָא, אֶתְעֵר הָהוּא רוּחָא, דְחִיזוּ בִישָׁא בְּהֶדְהָ דְלִילִית, וְלִזְמָנִין דְּאֶתְזַק מִנִּיָּהוּ הָהוּא בְּרַ נֶשׁ, וַיְפּוֹל לְאַרְעָא, וְלֹא יָכִיל לְמִיקָם, אוֹ יָמוּת. וְכָל דָּא גָרִים, הָהוּא חִיזוּ דְמִרְאָה, דְאִיהוּ מְסַתְּכָל בֵּיהּ. דְּהָא כְּמָה דְאַחֲזִי גִסּוֹתָא דְרוּחָא בְּלִבִּיהּ, הֵכִי נָמִי אֶסְגִּי רוּחָא בִישָׁא לְגַבִּיהּ. וְעַל דָּא כָלָא קִיַּימָא

בההוא אתערו דלתתא. (משלי ז) זבחי שלמים עלי. תא חזי, שלמים לא אתיין על חובה, ולא על חטאת, אלא על שלום. מאי שלמים. אלא שלמים מתירין סטריין, דלא אשתכח מקטרגא עליה, לא לעילא, ולא לתתא. מאן איהו מקטרגא. אלא ההוא סטרא דשמאלא דיצר הרע, דישתכח בשלמא דימינא. ועל דא, זבחי שלמים עלי. (ד'א עלי דייקא, ההוא זבחי שלמים עלי איהו בגין דלא אשתכח מקטרגא על עלמא)

תרגום לעברית

וכשאותו אדם מעורר את הרוח האחרת שנקראת עסירט'א, אזי מתחברת עם אותו אדם, ונקשר עמה תמיד. ואז בכל ראש חדש וחדש מתעוררת אותה הרוח של מראה רע עם לילי'ת, ולפעמים נזוק מהם אותו אדם ויפל לארץ ולא יוכל לקום, או שימות. וכל זה גורם אותו מראה המראה שהוא מסתכל בה. שפמו שמראה גסות של רוח בלבו, כך גם מרבה רוח רעה אליו. ולכן הכל עומד באותה התעוררות שלמטה. זבחי שלמים עלי (משלי ז). בא וראה, שלמים לא באים על חוב, ולא על חטאת, אלא על שלום. מה זה שלמים? אלא שלמים משני צדדים, שלא נמצא מקטרג עליו. לא למעלה ולא למטה. מי הוא המקטרג? אלא אותו צד השמאל של יצר הרע, שימצא בשלום של הימין. ועל כן, זבחי שלמים עלי. (עלידוקא, אותם זבחי שלמים עלי הם, כדי שלא ימצא מקטרג על העולם).

טקסט הזוהר

דבר אחר זבחי שלמים עלי. הא אנא בשלוח לגבה, לאחזאה לה שלם. ובגין כך, היום שלמתי נדרי, לאפתאה בני עלמא תדיר. על כן יצאתי לקראתה וגו', דיזענא דאנת חסר לבא, חסר טובה. לשחר פניה, לאתחברא בהדה בכל בישין דעלמא. ויאות לה לאהנאה, ולמטעי בתר תיאובתין דהאי עלמא. ודחי ליה ממלה למלה, ומביש לביש. אהדרנא באינון טפשאין, ושחירנא פניה, ואמצאך, כבר אשפחנא לה לאתדבקא בה.

דָּבָר אַחֵר זָבָחִי שְׁלָמִים עָלַי - הֲרִי אֲנִי בְּשִׁלּוֹה לְגִבִּיךָ, לְהִרְאוֹת לְךָ שְׁלוֹם. וּמִשּׁוֹם כָּה, הַיּוֹם שְׁלָמָתִי נִדְרִי, לְפִתּוֹת אֶת בְּנֵי הָעוֹלָם תָּמִיד. עַל כֵּן יִצְאָתִי לְקִרְאָתְךָ וְגו' שִׁידְעָתִי שְׂאֵתָה חֶסֶד לֵב, חֶסֶד טוֹבָה. לְשַׁחַר פָּנֶיךָ, לְהִתְחַבֵּר עִמָּךְ בְּכָל הָרָעוֹת שֶׁל הָעוֹלָם. וְנֹאחַ לְךָ לְהִנּוֹת וּלְטַעוֹת אַחַת הַתְּשׁוּקוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה. וּמִדְרָדְרַת אוֹתוֹ מְדַבֵּר לְדָבָר, וּמִרְעָה לְרָעָה. וְחִזְרָתִי בֵּין הַטְּפָשִׁים וְשַׁחֲרָתִי פָנֶיךָ, וְאֶמְצָאָךְ, וּכְבֹר מִצְאָתִי אוֹתְךָ כִּדִּי לְהִדְבֵּק בָּךְ.

טקסט הזוהר

לְכָה נִרְוֶה דוֹדִים עַד הַפֶּקֶר, הֵדָא הוּא דְכָתִיב, (איוב כד) וַעֲיֵן נוֹאֵף שְׁמֶרָה נֶשֶׁף. דְּהָא כְּדִין אִיהוּ זְמָנָא לְשִׁלְטָאָה. לְכָה נִרְוֶה דוֹדִים, נִהַךְ כְּחֵדָא, הָא אֲנָא עִמָּךְ, דְּהָא עַד כְּעַן אֶת רַבִּינָא אֲנִי בְּחִילָךְ, אִי הִשְׁתָּא לָא תִתְעַנֵּג גְּרָמָךְ, אִימָתִי, כִּד תִּהְיָ סִיב, הִשְׁתָּא הוּא זְמָנָא. מֵאִי טַעְמָא. כִּי אִין הָאִישׁ בְּבִיתוֹ, דָּא יֵצֵר טוֹב, דְּלֹא שְׂרִיָא הָכָא בְּגוֹוֶה, וְלֹא אִיהוּ זְמָנָא, הֵלֶךְ בְּדֶרֶךְ מִרְחוֹק, דְּלֹא שְׂרִיָא בְּבֵר נֶשׁ, אֶלָּא בְּדֶרֶךְ מִרְחוֹק, כִּד אִיהוּ מִתְלִיסֵר שְׁנִין וּלְהִלָּאָה. וְלֹא בְּכָל בֵּר נֶשׁ, וְאֲנָא קָאִים עִמָּךְ מִיּוֹמָא דְאַתְלִידָת, הֵדָא הוּא דְכָתִיב, (בראשית ד) לִפְתַּח חֲטָאת רֹבֵץ. וְהִשְׁתָּא דְאַנְתָּ רִוּוּק, הִשְׁתָּא זְמָנָא לְךָ לְאַתְעֵנְגָא גְרָמָךְ. (משלי ז) צְרוּר הַפֶּסֶף לֶקַח בִּידּוֹ, לְסַלְקָא לְעִילָא, וְלֹאֲתַעֲכָבָא תַמָּן (ס"א וּלְאַתְעֵנְגָא). לְיוֹם הַפֶּסֶף יָבוֹא בֵּיתוֹ, אִימָת יָבֹא לְקַבְלִיָה, לְיוֹם הַפֶּסֶף דְּאִיהוּ יוֹמָא דְדִינָא, לְאַשְׁגָּחָא בְּדִינָא, דְכָתִיב (תהלים פא) בַּפֶּסֶף לְיוֹם חַגְנוֹ. בְּזְמָנָא דְאַצְטְרִיךְ בֵּר נֶשׁ לְאַתְעֵנְגָא בְּעִלְמָא, וְלֹאֲתַהֲנִי בִּיה, אֲתַרְחֻקָא מִנִּיה. וּבְזְמָנָא דְשְׂרִיָא דִינָא בְּעִלְמָא, כְּדִין אֲתִי לְגַבִּיָה לְמַעַבְד עֲמִיה דִינָא, וְעַל דָּא הִטְתּוּ בְּרַב לְקַחָה וְגו'. עַד יִפְלַח חֵץ כְּבִדּוֹ. זָכְאִין אִינוּן צְדִיקָיָא, דִּידְעִין אֲרַחֲיוֹן קוֹדִישִׁין, לְמַהֲרָ בָּהוּ, וְלֹא יִסְטוּן לִימִינָא וְלִשְׁמָאלָא, זָכְאִין אִינוּן בְּעִלְמָא דִין, וּבְעִלְמָא דְאַתִּי.

לכה נרוה דדים עד הבקר. זהו שכתוב (איוב כד) ועין נאף שמרה נשא. שהרי אז הוא הזמן לשלט. לכה נרוה דדים, נלה כאחד, הריני עמה. שהרי עד עכשו אתה עלם אתה בכחה, אם לא תענג את עצמה עכשו, אז מתי? כשתהיה זקן?! עכשו זה הזמן! מה הטעם? כי אין האיש בביתו. זה יצר הטוב, שלא שורה כאן בתוכה, ואינו הזמן. הלה בדרך מרחוק - שלא שרוי באדם אלא בדרך מרחוק, כשהוא משלש עשרה שנים ומעלה, ולא בכל אדם, ואני עומד עמה מיום שנולדת, זהו שכתוב (בראשית ד) לפתח חטאת רבין. ועכשו שאתה רוק, עכשו הזמן לענג את עצמה. צרור הכסף לקח בידו (משלי ז), לעלות למעלה ולהתעכב שם (ולהתענג). ליום הפסא יבוא ביתו. מתי יבא כנגדו? ליום הפסא, שהוא יום הדין להשגיח בדין, שכתוב (תהלים פא) בפסה ליום חגנו. בזמן שצריך אדם להתענג בעולם ולהנות בו - מתרחק ממנו. ובזמן ששורה הדין בעולם, אזי בא אליו לעשות עמו דין. ועל כה, הטתו ברב לקחה וגו'. עד יפלה חץ כבדו. אשריהם הצדיקים שיוצעים דרכים קדושים ללכת בהם, ולא יסו ימין ושמאל. אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא.

טקסט הזהר

היכלא שביעאה. הדא הוא היכלא דשמרי דחמרא, לאתרואה ביה. כמה דאת אמר (בראשית ט) וישת מן היין וישכר ויתגל. סחיטא דכל אינון ענבין, בלהו ענבין בישין, הקא איהו סחיטא דלהון. ודא איהו (תהלים עה) יין חמר. שמרים דחמר דלית מאן דשתי מניה, דלא גרים מותא לגרמיה. מיינא דא, אטעימת חוה לבעלה, ועאלת ליה בהיכלא דא, דתנינו, סחטה ענבין, ויהיבת ליה, וגרימת מותא ליה, ולכל עלמא אבתריה.

ההיכל השביעי. זהו היכל של שמרי היין לרוות בו, כמו שנאמר (בראשית ט) וישת מן היין וישכר ויתגל. סחיטת כל אותם הענבים, כלם ענבים רעים. כאן היא הסחיטה שלהם, וזהו (תהלים עה) יין חמר. שמרים של יין שאין מי ששותה ממנו, שלא גורם מות לעצמו. מן היין הזה הטעימה חוה את בעלה והכניסה אותו להיכל הזה. ששנינו, סחטה ענבים ונתנה לו, וגרמה מות לו ולכל העולם אחריו.

◆ הקטע מתחיל בדף זה וממשיך בדף הבא (רס"ח ע"א) ◆

טקסט הזוהר

בהיכלא דא, קיימן כל אינון נשמתין מסאבין, דנחתי לכל אינון די בסטרא דא מתדבקין, וההוא רוחא דנחתא לכל אינון די מסטרהא, מהכא נפקי. כגוונא דאינון סטו ארחייהו בהאי עלמא, ואשתדלו בזנותא, באתר דלא אצטריה, לאתרחקא מארח קשוט. כדין, כמה דאיהו אתדבק

תרגום לעברית

בהיכל הזה עומדות כל אותן הנשמות הטמאות שיורדות לכל אותם שנדבקים בצד הזה, ואותה רוח שיורדת לכל אותם שמצדה, מכאן יוצאים. כמו שהם סטו דרכם בעולם הזה והשתדלו בזנות במקום שלא צריה להתרחק מדרך האמת. ואז, כמו שהוא נדבק באותו צד של יצר הרע בזנות, כך גם יוצאת מההיכל הזה רוח טמאה לטמא אותו, ולכן שיוצא משם.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) – © ר' פנחס ראובן שליט"א.

מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5

עיצוב הדף: זוהר היומי.

